

Język koreański

Notatki

Poziom A1

Jarosław Wierzbicki

Spis treści

1. Alfabet.....	3
1.1. Spółgłoski.....	3
1.2. Samogłoski.....	3
1.3. Czytanie.....	5
1.3.1. Spółgłoski pojedyncze na końcu znaku.....	5
1.3.2. Spółgłoski podwójne na końcu znaku.....	5
1.3.3. Reguły czytania.....	6
2. Słówka.....	8
2.1. Rzeczowniki.....	8
2.1.1. Kraje.....	10
2.1.2. Pory roku.....	10
2.1.3. Rodzina.....	10
2.1.4. Święta.....	11
2.1.5. Tydzień.....	11
2.2. Czasowniki.....	12
2.3. Przysłówki.....	13
2.4. Zwroty grzecznościowe.....	13
3. Gramatyka.....	14
3.1. Zdanie oznajmujące.....	14
3.1.1. Podmiot.....	14
3.1.2. Orzeczenie – czas teraźniejszy.....	14
3.1.3. Orzeczenie – czas przeszły.....	15
3.1.4. Konstrukcja zdania.....	16
3.2. Zdanie pytające.....	17
3.2.1. Podmiot.....	17
3.2.2. Orzeczenie.....	17
3.2.3. Konstrukcja zdania.....	17
3.2.4. Konstrukcja zdania „Gdzie jest ... ?”.....	17
3.3. Zdanie przeczące.....	18
3.3.1. Podmiot.....	18
3.3.2. Orzeczenie.....	18
3.3.3. Konstrukcja zdania 1.....	18
3.3.4. Konstrukcja zdania 2.....	18
3.4. Zdanie z dopełnieniem.....	19
3.4.1. Podmiot.....	19
3.4.2. Orzeczenie.....	19
3.4.3. Dopełnienie.....	19
3.4.4. Konstrukcja zdania.....	20
3.5. Czasownik „być”.....	20
3.5.1. Konstrukcja zdania „To jest/nie jest ... ”.....	20
3.5.2. Konstrukcja zdania „Ta rzecz jest/nie jest ... ”.....	21
3.5.3. Konstrukcja zdania z być / znajdować się / istnieć.....	22
3.6. Spójnik „i”.....	22
3.6.1. Łączący zdania.....	22
3.6.2. Łączący wyrazy.....	22
3.7. Przyimek „w”.....	23

1. Alfabet

1.1. Spółgłoski

ㄱ	giyeok		g, h
ㄴ	nieun		n
ㄷ	digeut		d
ㄹ	rieul		r, l
ㅁ	mieum		m
ㅂ	bieup		b
ㅅ	sioŧ		s
ㅇ	ieung		ng
ㅈ	jieut		z
ㅊ	chieut		c
ㅋ	kieuk		k
ㅌ	tieut		t
ㅍ	pieup		p
ㅎ	hieut		h

1.2. Samogłoski

ㅏ ¹		a
ㅑ		ja
ㅓ		ao
ㅕ		jao
ㅗ		o
ㅛ		jo

1 ㅇ oznacza, że samogłoska stoi sama, tzn. nie ma przy niej żadnych spółgłosek.

우
유
으
이
애
에
얘
예
와
왜
외
웨
위
의
워

u
ju
y
i
ae
e
jae
je
wa
wae
oe
we
wi
yi
uo

1.3. Czytanie

1.3.1. Spółgłoski pojedyncze na końcu znaku

Na końcu znaku spółgłoski pojedyncze – paci (z wyjątkiem przypadków kiedy po danej spółgłosce jest samogłoska lub jest ona ostatnią spółgłoską wyrazu):

ㄱ, ㅋ	ㅋ
ㄷ, ㅌ, ㅈ, ㅊ, ㅌ, ㅎ	ㅌ
ㄹ	ㄹ
ㅁ	ㅁ
ㅂ, ㅃ	ㅃ
ㄴ	ㄴ

czytamy jak

np.:

옷 → 올	/ot/
옷이	/osi/
살	/sal/
살아	/sara/
낮 → 날	/nat/
낮이	/nazi/

1.3.2. Spółgłoski podwójne na końcu znaku

Na końcu znaku spółgłoski podwójne – baci (z wyjątkiem przypadków kiedy po danych spółgłoskach jest samogłoska lub są one ostatnimi spółgłoskami wyrazu):

ㄱㅅ	ㄴㅇ	ㄴㅈ	ㄹㅂ	ㄹㅌ	ㄹㅎ	ㅅㅅ
czytamy jak ²	ㅋ	ㄴ	ㄴ	ㄹ	ㄹ	ㅌ

ㄹㄱ	ㄹㅇ	ㄹㅌ	
czytamy jak ³	ㅋ	ㅁ	ㅌ

Spółgłoski podwójne tj. ㅅㅅ, ㄱㅅ, ㄴㅌ itp. czytamy jak pojedyncze i stosujemy reguły jak dla pojedynczych.

np.:

삿 → 삭 → 삭	/sak/
만 → 만	/man/
밖 → 밖 → 밖	/bak/

2 Bierzemy pod uwagę tylko pierwszą spółgłoskę z dwuznaku i stosujemy regułę jak dla jednej spółgłoski.
3 Bierzemy pod uwagę tylko drugą spółgłoskę z dwuznaku i stosujemy regułę jak dla jednej spółgłoski.

1.3.3. Reguły czytania

Poniższe złożenia znaków czytamy inaczej niż zwykle. Odpowiednie spółgłoski z lewej strony (ich złożenia) zamieniamy według reguły podanej z prawej strony.

1.	ㅂ			ㅂ → ㅍ	
	ㄷ	+	ㅍ / ㄴ ⁴	⇒	ㄷ → ㄴ
	ㄱ			⇒	ㄱ → ㅇ
2.	ㅁ			⇒	ㄹ → ㄴ
	ㅇ	+	ㄹ		
3.	ㄴ			⇒	ㄹ → ㄹ
	ㄹ	+	ㄴ		
4. ⁵	ㄱ			⇒	ㅋ
	ㄷ	+	ㅎ	⇒	ㅌ
	ㅂ			⇒	ㅍ
			ㄱ	⇒	ㅋ
	ㅎ	+	ㄷ	⇒	ㅌ
			ㅈ	⇒	ㅊ

np.:

1.

밥물 → 밤물		/bammul/
만며느리 → 만며느리		/manmjonyli/
국물 → 궁물		/gungmul/
2.

남루 → 남누		/namna/
종로 → 종노		/ziongno/
3.

신라 → 실라		/zilla/
칼날 → 칼랄		/kallal/
알는 → 알는 → 알른		/allyn/

4 Znak „/” oznacza „albo”.

5 W tym przypadku zamieniamy złożenie dwóch spółgłosek na jedną spółgłoskę (z dwóch znaków zostaje jeden). W poprzednich przypadkach wymieniana była tylko jedna ze spółgłosek.

4.

먹히다 → 머키다 /mokida/

싫다 → 실타 /silta/

잡히다 → 자피다 /ziapida/

좃고 → 조코 /zioko/

좃다 → 조타 /ziota/

좃지 → 조치 /zioci/

2. Słówka

2.1. Rzeczowniki

Liczbę mnogą rzeczownika tworzy się przez dodanie do niego końcówki -들 przy czym jeśli określona jest liczba tegoż rzeczownika końcówkę można pominąć.

소주	/sozu/	25% alk. wódka (narodowy alkohol koreański)
도서관	/dosogwan/	biblioteka
비	/bi/	deszcz
펜	/pen/	długopis
집	/zib/	dom
문	/mun/	drzwi
아이	/ai/	dziecko
영화	/jonghwa/	film
신문	/sinmun/	gazeta
머리	/mori/	głowa
산	/san/	góra
별	/bjol/	gwiazda
차	/zia/	herbata
친구	/zingu/	kolega, koleżanka
성당	/songdang/	kościół katolicki
교회	/gjohoe/	kościół protestancki, kościół jako wspólnota
고양이	/gojangi/	kot
피	/pi/	krew
왕	/wang/	król
토끼	/toggi/	królik
여왕	/jowang/	królowa
의자	/yiza/	krzesło
책	/cieg/	książka
달	/dal/	księżyc
꽃	/goci/	kwiat
여우	/jou/	lis

편지	/pjonzi/	list
탈	/tal/	maska
살	/sal/	mięso, mięsień
우유	/uju/	mleko
토기	/togi/	naczynie gliniane (stare)
선생님	/sonsengnim/	nauczyciel
공부	/gongbu/	nauka
하늘	/hanyl/	niebo
밤	/bam/	noc, kasztan jadalny
그림	/gyrim/	obraz
오이	/oi/	ogórek
정원	/zonguon/	ogród
안경	/angjong/	okulary
빵	/bbang/	pieczywo
만두	/mandu/	pierogi
개	/ge/	pies
날씨	/nalssi/	pogoda
방	/bang/	pokój (pomieszczenie)
경찰(관) ⁶	/gjongcalgwan/	policjant
전기	/ziongji/	prąd
선물	/sonmul/	prezent
새	/se/	ptak
물고기	/mulgogi/	ryba
생선	/sengson/	ryba jadalna
쌀	/ssal/	ryż (surowy)
밥	/bab/	ryż (gotowany), posiłek
강의실	/gangyisil/	sala (na uczelni)
교실	/gjosil/	sala (w szkole)
자(동차)	/zadongca/	samochód
도끼	/dogi/	siekiera

6 Nawias oznacza część wyrazu, którą można pominąć (część nie jest wymagana).

해	/he/	słońce
까치	/ggaci/	sroka
소방관	/sobanggwan/	strażak
학생	/hagseng/	student, studentka
학교	/haggjo/	szkoła, uczelnia
눈	/nun/	śnieg
절	/zol/	świątynia buddyjska
가방	/gabang/	torba
가치	/gaci/	wartość
바람이	/barami/	wiatr
물	/mul/	woda
산토끼	/santoggi/	zając
시계	/sigje/	zebra
시겨	/sigjo/	zegar

2.1.1. Kraje

포란드	/poland/	Polska
-----	----------	--------

2.1.2. Pory roku

봄	/bom/	wiosna
여름	/jorym/	lato
가을	/gayl/	jesień
겨울	/gjoul/	zima

2.1.3. Rodzina

할머니	/halmoni/	babcia
남동생	/namdongseng/	brat młodszy
형	/hjong/	brat starszy (dla mężczyzn)
오빠	/oppa/	brat starszy (dla kobiet)
딸	/ddal/	córka
할아버지	/halabozi/	dziadek
어머니	/omoni/	matka
엄마	/omma/	mama

아버지	/abozi/	ojciec
동생	/dongseng/	rodzeństwo młodsze
여동생	/jodongseng/	siostra młodsza
누나	/nuna/	siostra starsza (dla mężczyzn)
언니	/onni/	siostra starsza (dla kobiet)
아빠	/appa/	Tata

2.1.4. Święta

성탄절	/songtazol/	Boże Narodzenie
크리스마스	/kyrisymas/	Boże Narodzenie
크리스마스 트리	/kyrisymas tri/	choinka
장식품	/zangsigpum/	dekoracje choinkowe
잉어	/ingo/	karp
캐롤	/kerol/	kolęda
산타 할아버지	/santa halabozi/	Święty Mikołaj (Święty Dziadek)
산타 클로스	/santa klos/	Święty Mikołaj
성탄절 전야	/songtazol sonja/	wigilia
크리스마스 이브	/kyrisymas iw/	Wigilia

2.1.5. Tydzień

Formę „w poniedziałek”, „we wtorek” itp. tworzy się jak w rozdziale 3.7.

일주일	/ilziuil/	tydzień
월요일	/uorjoil/	poniedziałek
화요일	/hwajoil/	wtorek
수요일	/sujoil/	środa
목요일	/mogjoil/	czwartek
금요일	/gymjoil/	piątek
토요일	/tojoil/	sobota
일요일	/irjoil/	niedziela
주말	/ziomal/	weekend

2.2. Czasowniki

이다	/ida/	być (kimś/czymś)
있다	/itda/	być (istnieć/znajdować się gdzieś)
덥다	/dopda/	być gorącym
예쁘다	/jebbyda/	być ładnym
맛있다	/masitda/	być smacznym
높다	/nopda/	być wysokim (nie o człowieku)
춥다	/cupda/	być zimnym
읽다	/ikda/	czytać
주다	/zuda/	dawać
받다	/batda/	dostawać
가다	/gada/	iść, poruszać się
먹다	/mokda/	jeść
사랑하다	/saranghada/	kochać
사다	/sada/	kupować
날다	/nalda/	latać
좋아하다	/zoahada/	lubić
아니다	/anida/	nie ma (이다)
없다	/opda/	nie ma (있다)
보다	/boda/	oglądać, patrzeć
마시다	/masida/	pić
쓰다	/ssyda/	pisać
오다	/oda/	przyjść, przychodzić
하다	/hada/	robić
그리다	/gyrida/	rysować, malować
가르치다	/garycida/	uczyć, nauczać
공부하다	/gongbuhada/	uczyć się
만나다	/mannada/	spotykać
노래하다	/norehada/	śpiewać
보내다	/boneda/	wysyłać, spełniać

2.3. Przysłówki

아주	/aziu/	bardzo
매우	/meu/	bardzo
아주 많이	/aziu manhi/	bardzo dużo
아조 조금	/aziu ziogym/	bardzo mało
많이	/manhi/	dużo
오늘	/onyl/	dzisiaj
어디에	/odie/	gdzie
내일	/neil/	jutro
조금	/ziogym/	mało
지금	/zigym/	teraz
어제	/ozie/	wczoraj
너무 많이	/nomu manhi/	za dużo
너무 조금	/nomu ziogym/	zad mało

2.4. Zwroty grzecznościowe

안녕	/anjo/	cześć
안녕하세요	/anjonghasejo/	dzień dobry
안녕히 계세요	/anjonghi gjesejo/	do widzenia (mówi osoba, która odchodzi)
안녕히 가세요	/anjonghi gasejo/	do widzenia (mówi osoba, która zostaje)
어떻게 지내요?	/oddoke zinejo/	jak się miewasz?

3. Gramatyka

3.1. Zdanie oznajmujące

3.1.1. Podmiot

Podmiot tworzy się poprzez dodanie odpowiedniej końcówki do rzeczownika.

Formalna końcówka podmiotowa:

-이	-가
rzeczownik zakończony spółgłoską	rzeczownik zakończony samogłoską

np.:

산 → 산이

친구 → 친구가

Mniej ale również formalna końcówka podmiotowa:

-은	-는
rzeczownik zakończony spółgłoską	rzeczownik zakończony samogłoską

np.:

산 → 산은

나 → 나는

Jeśli podmiot w rozmowie pojawia się po raz pierwszy używamy końcówek -이 lub -가.

Jeśli pojawi się kolejny raz – używamy końcówek -은 lub -는.

Jeśli chcemy zaakcentować podmiot możemy użyć końcówek 은 i 는.

Mówiąc o sobie używamy drugiego zestawu czyli: 나는.

3.1.2. Orzeczenie – czas teraźniejszy

Orzeczenie tworzymy poprzez dodanie odpowiedniej końcówki do tematu czasownika.

Każdy bezokolicznik ma budowę temat + końcówka czyli temat + □. Aby utworzyć orzeczenie odcinamy końcówkę bezokolicznika -□ i na jej miejsce wstawiamy odpowiednią końcówkę.

Końcówki „oznajmujące” (bardzo oficjalne):

-습니다 temat zakończony spółgłoską	-ㅂ니다 temat zakończony samogłoską
--	--

np.:

먹다 → 먹 | 다 → 먹 + 습니다 → 먹습니다

높다 → 높습니다

공부하다 → 공부합니다

예쁘다 → 예쁩니다

Mniej choć wciąż formalnymi i najczęściej używanymi końcówkami są:

-아요 temat zakończony ㅏ, ㅑ	-해요 czasownik zakończony -하다 ⁷	-어요 każdy inny przypadek
--	--	---

W przypadku powyższych końcówek gdy na temat czasownika zakończony jest na niektóre samogłoski, niektóre końcówki można (a nawet trzeba) skracać do pewnych ustalonych samogłosek.

np.:

날다 → 날어요

마시다 → 마시어요 → 마셔요

공부하다 → 공부해요

사다 → 사아요 → 사요

3.1.3. Orzeczenie – czas przeszły

Orzeczenie tworzy się analogicznie jak w czasie teraźniejszym.

Końcówki to (bardzo oficjalne):

-았습시다 temat zakończony ㅏ, ㅑ	-했습시다 czasownik zakończony -하다	-었습니다 każdy inny przypadek
--	---	---

np.:

보다 → 보았습시다 → 봤습시다

가다 → 가았습시다 → 갔습시다

⁷ W tym przypadku zastępujemy nie tylko końcówkę -다 ale całą końcówkę -하다.

마시다 → 마시었습니다 → 마셨습니다

쓰다 → 쓰었습니다 → 썼습니다 (nieregularny)

Oraz mniej choć również oficjalne (najczęściej używane):

-았어요	-했어요	-었어요
temat zakończony ㅏ, ㅑ	czasownik zakończony -하다	każdy inny przypadek

W przypadku powyższych końcówek gdy na temat czasownika zakończony jest na niektóre samogłoski, niektóre końcówki można (a nawet trzeba) skracać do pewnych ustalonych samogłosek.

np.:

보다 → 보았어요 → 봤어요

가다 → 가았어요 → 갔어요

마시다 → 마시았어요 → 마셨어요

쓰다 → 쓰었어요 → 썼어요 (nieregularny)

3.1.4. Konstrukcja zdania

Najprostsze zdanie oznajmujące (niezależnie czy jest to czas przeszły czy teraźniejszy) ma konstrukcję:

Podmiot orzeczenie.

Czyli:

Rzeczownik + {KP} czasownik + {KO}.⁸

np.:

선생님이 가르칩니다. Nauczyciel uczy.

아이가 노래합니다. Dziecko śpiewa.

형이 옵니다. Starszy brat idzie.

나는 읽어요. Czytam książkę.

친구가 마셔요. Kolega pije.

소방관이 사요. Strażak kupuje.

어제 나는 공부했어요. Wczoraj uczyłem się.

나는 그렸습니다. Wczoraj rysowałem.

⁸ Gdzie KP oznacza odpowiednią końcówkę podmiotową, natomiast KO odpowiednią końcówkę orzeczeniową.

3.2. Zdanie pytające

3.2.1. Podmiot

Tworzy się tak samo jak w zdaniu oznajmującym.

3.2.2. Orzeczenie

Orzeczenie w zdaniu pytającym tworzy się analogicznie do zdania oznajmującego z tą różnicą, że dodaje się inną acz podobną końcówkę do tematu czasownika.

Końcówka „pytająca”:

-습니까 temat zakończony spółgłoską	-ㅂ니까 temat zakończony samogłoską
--	--

np.:

먹다 → 먹 | 다 → 먹 + 습니까 → 먹습니까

높다 → 높습니까

공부하다 → 공부합니까

예쁘다 → 예뵈니까

3.2.3. Konstrukcja zdania

Najprostsze zdanie pytające ma konstrukcję:

Podmiot orzeczenie?

Czyli:

Rzeczownik + {KP} czasownik + {KOP}?⁹

np.:

학생이 공부합니까? Czy student się uczy?

친구가 갑니까? Czy kolega idzie?

아이가 노래합니까? Czy dziecko śpiewa?

3.2.4. Konstrukcja zdania „Gdzie jest ... ?”

Pytanie o miejsce tworzy się w bardzo prosty sposób poprzez postawienie przed zdaniem pytającym przysłówka „gdzie” przy czym orzeczeniem jest w takim przypadku czasownik „być” (w sensie znajdować się).

⁹ Gdzie KOP oznacza odpowiednią końcówkę orzeczeniową pytającą.

Konstrukcja wygląda następująco:

Gdzie podmiot orzeczenie („być”)?

Czyli:

어디에 **podmiot + {KP}** 있습니까?

np.:

어디에 개가 있습니까? Gdzie jest pies?

어디에 선물이 있습니까? Gdzie jest prezent?

3.3. Zdanie przeczące

Zdanie przeczące można stworzyć na dwa sposoby.

3.3.1. Podmiot

Tworzy się tak samo jak w poprzednich przypadkach.

3.3.2. Orzeczenie

Tworzy się tak samo jak w odpowiednich poprzednich przypadkach, z pewną różnicą w przypadku drugiej metody formułowania zdania.

W przypadku drugiej metody do czasownika zamiast końcówki KO dodaje się końcówkę -지 oraz wyraz 않습니다.

3.3.3. Konstrukcja zdania 1

Zdanie przeczące tworzy się poprzez wstawienie wyrazu 안 (nie) między podmiot i orzeczenie.

Najprostsze zdanie przeczące ma konstrukcję:

Podmiot „nie” orzeczenie.

Czyli:

Rzeczownik + {KP} 안 czasownik + {KO}.

np.:

형이 안 마십니다. Starszy brat nie pije.

친구가 안 갑니다. Kolega nie idzie.

비가 안 옵니다. Deszcz nie pada.

3.3.4. Konstrukcja zdania 2

Zdanie przeczące w tym przypadku tworzy się poprzez dodanie końcówki -지 do

czasownika oraz wstawienie na końcu zdania słowa **않습니다** jako orzeczenia.

Prawie najprostsze zdanie przeczące ma konstrukcję:

Podmiot czasownik orzeczenie / „zaprzeczenie”.

Czyli:

Rzeczownik + {KP} czasownik + {지} 않습니다.

np.:

형이 마시지 않습니다. Starszy brat nie pije.

친구가 가지 않습니다. Kolega nie idzie.

비가 오지 않습니다. Deszcz nie pada.

3.4. Zdanie z dopełnieniem

3.4.1. Podmiot

Podmiot tworzy się tak samo jak w poprzednich przypadkach.

3.4.2. Orzeczenie

Tworzy się jak w zależności od rodzaju zdania jak w odpowiednich poprzednich przypadkach.

3.4.3. Dopełnienie

Dopełnienie tworzy się analogicznie do podmiotu poprzez dodanie odpowiedniej końcówki. Jeśli dopełniacz występuje w bierniku (kogo? Co? np.: książkę) używamy końcówek:

-을	-를
rzeczownik zakończony spółgłoską	rzeczownik zakończony samogłoską

np.:

물 → 물을 woda → wodę

우유 → 우유를 mleko → mleko

Natomiast jeśli występuje w narzędniku (kim? czym? np.: samochodem) używamy końcówek:

-으로	-로
rzeczownik zakończony spółgłoską	rzeczownik zakończony samogłoską

np.:

자동차 → 자동차로 samochód → samochodem

펜 → 펜으로 długopis → długopisem

3.4.4. Konstrukcja zdania

Zdanie ma konstrukcję:

Podmiot dopełnienie orzeczenie.

Czyli:

Rzeczownik + {KP} dopełnienie + {KD} czasownik + {KO}.¹⁰

np.:

친구가 책을 읽습니다. Kolega czyta książkę.

학생이 편지를 씁니다. Student pisze list.

고양이 물을 마십니다. Kot pije wodę.

나는 자동차로 가요. Ja jadę samochodem.

선생님 펜으로 씁니다. Nauczyciel pisze długopisem.

3.5. Czasownik „być”

Wyróżniamy dwa czasowniki „być”: 이다 oznaczający bycie kimś, czymś oraz 있다 oznaczający bycie samo w sobie oraz bycie w danym miejscu.

3.5.1. Konstrukcja zdania „To jest/nie jest”

Zdanie typu „To jest” tworzy się poprzez połączenie rzeczownika z czasownikiem 이다.

Konstrukcja wygląda następująco:

Rzeczownik + 입니다.

np.:

학생입니다. To jest student.

선생님입니다. To jest nauczyciel.

책입니다. To jest książka.

Zaprzeczenie tworzy się poprzez dodanie do rzeczownika końcówki podmiotowej a do czasownika 이다 na początek zamiast rzeczownika dodajemy zaprzeczenie 안 co tworzy czasownik 아니다 (czasownik nie być) oraz orzeczenie 아닙니다.

¹⁰ Gdzie KD oznacza odpowiednią końcówkę dopełnieniową.

Konstrukcja wygląda następująco:

Rzeczownik + {KP} 아닙니다.

np.:

학생이 아닙니다. To nie jest student.

선생님이 아닙니다. To nie jest nauczyciel.

책이 아닙니다. To nie jest krzesło.

3.5.2. Konstrukcja zdania „Ta rzecz jest/nie jest”

Można powiedzieć również, że „ta rzecz jest”. Zdanie tego typu ma prawie taką samą budowę jak poprzednie z tą różnicą, iż na początek zdania wstawia się wyraz 이것이 oznaczający nic innego tylko „ta rzecz”¹¹.

Konstrukcja wygląda następująco:

이것이 rzeczownik + 입니다.

np.:

이것이 책입니다. Ta rzecz jest książką.

이것이 가방입니다. Ta rzecz jest torbą.

이것이 의자입니다. Ta rzecz jest krzesłem.

Zaprzeczenie tworzy się analogicznie jak w poprzednim przypadku.

Konstrukcja wygląda następująco:

이것이 rzeczownik + {KP} 아닙니다.

np.:

이것이 책이 아닙니다. Ta rzecz nie jest książką.

이것이 가방이 아닙니다. Ta rzecz nie jest torbą.

이것이 의자가 아닙니다. Ta rzecz nie jest krzesłem.

Zasadniczo w przypadku tej konstrukcji słowo 이것이 można zastąpić dowolnym rzeczownikiem.

np.:

개가 동물입니다. Pies jest zwierzęciem.

개가 동물이 아닙니다. Pies nie jest zwierzęciem.

11 Wyraz został już zamieniony na podmiot. Forma bez końcówek to: 것 (ta rzecz).

3.5.3. Konstrukcja zdania z być / znajdować się / istnieć

Zdania twierdzące oraz pytające z czasownikiem 있다 tworzy się jak w rozdziałach 3.1 oraz 3.2.

Konstrukcja (najprostsza):

Rzeczownik + {KP} czasownik + {KO / KOP}

np.:

의자가 있습니다. Jest krzesło.

어디에 개가 있습니까? Gdzie jest pies?

Zaprzeczenie tworzy się natomiast nie z czasownikiem 있다 (jest) a z czasownikiem 없다 (nie ma).

Konstrukcja (najprostsza):

Rzeczownik + {KP} 없습니다.

np.:

가방이 없습니다. Nie ma torby.

꽃이 없습니다. Nie ma kwiatu.

3.6. Spójnik „i”

Rozróżnia się dwa rodzaje spójnika „i”. Jeden łączy zdania drugi rzeczowniki.

3.6.1. Łączący zdania

Spójnik „i” łączący zdania top: 그리고. Konstrukcja zdania w tym przypadku wygląda następująco:

Zdanie i zdanie.¹²

Czyli:

Zdanie 그리고 zdanie.

np.:

비가 옵니다 그리고 바람이 불니다. Pada deszcz i wieje wiatr.

나는 책을 읽습니다 그리고 편지를 씁니다. Ja czytam książkę i piszę list.

3.6.2. Łączący wyrazy

Dwa lub więcej rzeczowników łączy się spójnikiem „i” poprzez dodanie odpowiedniej końcówki do wszystkich rzeczowników prócz ostatniego. Cała taka „konstrukcja”

¹² Jeśli w obu zdaniach występuje jeden podmiot można go użyć tylko raz na początku zdania pierwszego, w drugim zdaniu można go pominąć.

zachowuje się później (w przypadku tworzenia zdania) jak jeden rzeczownik. Aby utworzyć podmiot lub dopełnienie po prostu dodaje się do ostatniego rzeczownika odpowiednią końcówkę (jak w poprzednich przypadkach).

Odpowiednie końcówki dodawane do rzeczowników:

-과	-와
rzeczownik zakończony spółgłoską	rzeczownik zakończony samogłoską

Zasada wygląda następująco:

rzeczownik + {-과, -과} rzeczownik + {-과, -과} ... rzeczownik

Natomiast najprostsze zdanie (również dla n rzeczowników) ma postać:

Rzeczownik + {-과, -과} rzeczownik + {KP}¹³ czasownik + {KO}.

np.:

나는 물과 우유를 마십니다.	Ja piję wodę i mleko.
개와 고양이가 없습니다.	Niema kota i psa.
시계와 가방이 없습니다.	Niema zegara i torby.

3.7. Przyimek „w”

Przyimek „w” stosuje się poprzez dodanie odpowiedniej końcówki do słowa (rzeczownika) określającego miejsce. Innej końcówki używa się jeśli orzeczeniem jest czasownik powiązany z czasownikiem „być”, innej jeśli czasownik oznacza czynność.

Końcówkami są:

-에	-에서
czasownik określający stan (powiązany z być)	czasownik określający czynność

Najprostsze zdanie ze spójnikiem „w” ma postać:

Podmiot miejsce + {-에, -에서} orzeczenie.

np.:

친구가 도서관에 없습니다.	Nie ma kolegi w bibliotece.
친구가 도서관에서 책을 읽습니다.	Kolega czyta książkę w bibliotece.
개가 정원에서 물을 마십니다.	Pies pije wodę w ogrodzie.

¹³ Konstrukcja taka traktowana jest jako jeden rzeczownik dlatego do ostatniego dołączamy końcówkę podmiotową lub dopełnieniową. Zdania budujemy w/g wcześniejszych reguł.